

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 282.

Anden Session.

75de Møde.

Løvedagen den 25de Januar.

(Fort.)

Formanden (forts.): Dette Ændringsforslag gaaer ud paa en heel ny Redaction af den 8de §, og hvad Rigsdagsmanden for Aalborg Amts 5te Valgfreds puffer, er, at der stemmes særskilt over, hvorvidt de 4 første Linier af Ændringsforslaget skulle træde istedetfor de to første Linier af den af Udvalget foreslaaede § 8, og dernæst over, hvorvidt Resten af Ændringsforslaget skal træde istedetfor det Øvrige af Paragraphen. Jeg har Betænkelse ved at anerkjende dette som en egentlig deelvis Afstemning; det er det efter min Overbeviisning ikke; men, da der aldeles ingen Tvivl er om, at den ærede Rigsdagsmand vil kunne opnaae det af ham Ønskede ved Hjælp af et Underændringsforslag, og da der heller ikke efter min Overbeviisning er nogen Tvivl om, at det Punct, hvorom her er Tale, først vil komme til Behandling i et senere Møde, og altsaa et saadant Underændringsforslag vil kunne blive trykt og omdeelt overeensstemmende med Regulativets Bestemmelse, troer jeg ikke det vil være nødvendigt at fastholde Indsigelsen — af den Grund, gjentager jeg, at Begjæringen jo dog vil som Underændringsforslag kunne komme frem i rette Tid.

Forhandlingerne over det første Afsnit, det vil sige Ændringsforslaget Nr. 20 og de dertil hørende Underændringsforslag, kunne saaledes nu tage deres Begyndelse. — Rigsdagsmanden for Ringkjøbing Amts 3die Valgfreds (Damgaard) har Ordet.

Damgaard: Det er ikke uden dyb Følelse af Sagens Vigtighed, ikke uden nøie Overveielse af alle de Omstændigheder, som foreligge, at jeg har følt mig opfordret til at

stille den Række Ændringsforslag, som nu foreligger det ærede Thing til Behandling. De ere stillede, som det allerede vil være klart for Thingets Medlemmer, ikke nærmest i Folkekirkes Interesse; de ere meget mere stillede i Statens Interesse; men væsentligt ere de dog stillede af Hensyn til Dissenterne, hvis Interesse her falder sammen med Religionsfrihedens. Den lutheriske Folkekirke behøver visselig ikke at frygte et Lovforslag, der indfører et borgerligt Ægtefælskab; den lutheriske Kirke vil altid være baaren af Kræfter, som have den over ethvert Angreb, der kommer udenfra, og selv derfor, om Lovforslaget, som vil indføre borgerligt Ægtefælskab, vilde kunne betragtes som et Angreb paa Folkekirken, vilde jeg ikke frygte det; men Lovforslaget „om Troesfrihed“ er ikke et Angreb paa Folkekirken (Hør). Men Staten derimod har mere at frygte for et Lovforslag om borgerligt Ægtefælskab; thi Staten er ikke blot en Sikkerhedsanstalt, der skal værne om Borgernes materielle Interesser, og derved opfylde sin Hensigt; den er meget mere et Sædelighedsfund, der som saadant kan bestaae derved, at den bevarer den Sædelighedsfølelse hos Borgerne, som bringer Agtelse for Statens Love. Nu veed jeg vel, at der er Mange, som mene, at Sædeligheden behøver ikke at hvile paa et religiøst Grundlag i Staten, at Staten ogsaa kan bevare en Sædelighedsfølelse hos Borgerne uden Religion; jeg troer det ikke, og jeg troer, at Staternes Historie vil give mig Medhold. Jeg troer, at, dersom Sædelighedsfølelsen hos et Folk ikke er understøttet af Religionen og hviler paa et religiøst Grundlag, saa er den i sig selv svag og skrøbelig, og jeg troer derfor ogsaa, at, dersom Staten opgiver det religiøse Grundlag for sine Institutioner, saa vil den undergrave sin egen Tilværelse. Lad Ægtefælskabet længe